

Til §§ 2 og 3.

Naar der af de Anstalten tilhørende Midler skal afgives et Beløb af 11 Millioner Kr., bør det formentlig iagttages, at man ikke derved nødes til at opsiges de af Anstalten indrømmede Laan. Sagen maa derfor, som foreslaaet i § 2, ordnes paa den Maade, at der af Anstaltens Beholdning af Børseffekter overdrages en saadan Del til Statskassen, at Værdien heraf i Forbindelse med et mindre kontant Beløb netop udgør 11 Mill. Kr. Ved Vurderingen af de Børseffekter, der ville være at overdrage, har man fundet det rettest at foreslaa anvendt Gennemsnittet af de i Juli Kvartal 1903 noterede Kurser. Herved undgaar man at være afhængig af de Kursforandringer, der mulig kunne fremkomme, inden den endelige Overdragelse finder Sted, og man opnaar tillige, at man allerede nu kan fastsætte, hvilke Effekter der ønskes overdragne, og hvilket Beløb der som Følge heraf skal afskrives paa Anstaltens Risikoformue. Med Hensyn til dette sidste maa det imidlertid bemærkes, at Anstaltens Børseffekter ere bogførte saaledes, at der for uamortisable Fonds er anvendt de ved sidste Regnskabsaaars Slutning noterede Kurser, medens der for amortisable Fonds er benyttet de Kurser, hvortil de ere indkøbte. Det Beløb, der vil være at afskrive i Anstaltens Bøger, vil derfor være afhængigt af, hvilke Effekter der blive Genstand for Overdragelse, og vil efter den Ordning, der i saa Henseende er truffet, udgøre 11,034,862 Kr., idet man forudsætter, at der ingen Forandring foretages i den Værdi, hvortil disse Fonds nu ere bogførte.

Det Beløb, der som Følge heraf vilde have været at afskrive paa Anstaltens Formue den 1. Januar 1901 — Tidspunktet for den sidst foretagne Statusopgørelse — faas ved at fradrage de Renter og Rentes Renter, der ere paaløbne i Tidsrummet fra 1. Januar 1901 til 1. Juli 1904. Naar der regnes med en Rente af 1,95 pCt. halvaarlig, svarende til den Gennemsnitsrente, Anstalten har opnaaet af sine Midler i Aarene 1901 og 1902, bliver Resultatet heraf 9,639,800 Kr. Efter den Maade, hvorpaa Anstaltens Reservefond ifølge Lov af 26. Marts 1898 § 2 fremkommer ved de femaarige Opgørelser, er det, som angivet i nærværende Lovforslags § 3, dette Beløb, hvormed den ved den sidst foretagne Statusopgørelse fremkomne Reservefond skal formindskes i Anledning af Overdragelsen.

Til §§ 4—8.

Naar Anstaltens beholdne Formue formindskes med 11 Mill. Kr., er det en Selvfølge, at dersom de Regler om Bonusfordeling, som indeholdes i Loven af 26. Marts 1898 § 3, ikke undergives en Ændring, maa en betydelig Nedgang i Bonus blive Følgen. Men herved vilde der gøres Uret mod Interessenterne. Thi ganske vist indskrænker Bonusloven ikke Statsens Ret til at benytte sin Beføjelse efter Loven af 18. Juni 1870 § 21. Men inden for det Tidsrum, for hvilken Bonusloven har Gyldighed, kunne Anstaltens Interessenter dog med Rette gaa ud fra, at den Udsigt til Bonus af en saadan Størrelse, som Loven hjemler dem, ikke derved formindskes. Efter Udløbet af de 4 Femaar, for hvilke Bonusloven gælder, kunne Interessenterne vel ikke længere rejse noget juridisk Krav mod Staten, men det kan dog ikke nægtes, at der bliver et moralsk Krav tilbage. Ved de 3 Bonuslove er der nemlig givet dem saadanne Forhaabninger ikke blot om fortsat Udbetaling af Bonus, men ogsaa om en vis Størrelse af samme, at disse sikkert maa betragtes som berettigede Forventninger.

At Anstalten, uden at dens Sikkerhed kommer til at lide derunder, kan afgive en saa betydelig Sum som 11 Mill. Kr. og dog give Interessenterne samme Udbytte som tidligere, finder sin Forklaring i, at Anstalten hidtil ikke har givet saa stor Bonus, som den kunde have givet, dersom den fuldt ud havde benyttet sin gunstige finansielle Stilling. Man har kun villet yde Interessenterne saa meget i Bonus, at de derved i det hele og store netop kom til at betale, hvad deres Forsikringer faktisk kostede Anstalten. Hensigten var altsaa at tilbagebetale de forsikrede et saadant Beløb, at de fik det fulde Udbytte af de betalte Præmier, men heller ikke mere.

Naar derfor de ny Bonusregler indrettes saaledes, at Inddragningen af en Del af Reservefonden ikke medfører nogen Formindskelse af Bonus, og disse Regler faa Gyldighed i det mindste indtil Udløbet af det Tidsrum, for hvilket den nuværende Bonuslov gælder, ere de nuværende Interessenters Tarv for saa vidt varetaget. Men Hensynet til Anstaltens fremtidige Trivsel kræver, at de ny Bonusregler ikke indskrænkes til kun at gælde i en vis kortere Aarrække. Ikke mindst de Interessenter, der kun tegne Forsikringer i Anstalten, fordi de efter Lovgivningen ere pligtige dertil, kunne med Grund hævde, at Staten ikke bør tage større Betaling af